

Week 12 Proclus, *On the Sacred Art*; PGM IV.475-829; XIII 1-343

Proclus, *On the Sacred Art*

(148.) Πρόκλου περὶ τῆς καθ' Ἑλλήνας ἱερατικῆς τέχνης.

Ὡσπερ οἱ ἐρωτικοὶ ἀπὸ τῶν ἐν αἰσθήσει καλῶν ὁδῶ προϊόντες (3)
ἐπ' αὐτὴν καταντῶσι τὴν μίαν τῶν καλῶν πάντων καὶ νοητῶν ἀρχήν,
οὕτως καὶ οἱ ἱερατικοὶ ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς φαινομένοις ἅπασι συμπα- (5)
θείας πρὸς τε ἄλληλα καὶ πρὸς τὰς ἀφανεῖς δυνάμεις, πάντα ἐν πάσι
κατανοήσαντες, τὴν ἐπιστήμην τὴν ἱερατικὴν συνεστήσαντο, θαυ-
μάσαντες τῷ βλέπειν ἔν τε τοῖς πρώτοις τὰ ἔσχατα καὶ ἐν τοῖς
ἐσχάτοις τὰ πρώτιστα, ἐν οὐρανῷ μὲν τὰ χθόνια κατ' αἰτίαν καὶ
οὐρανίως, ἐν τε γῇ τὰ οὐράνια γηϊνῶς. Ἡ πόθεν ἡλιοτρόπια μὲν (10)
ἡλίῳ, σεληνοτρόπια δὲ σελήνῃ συγκινεῖται συμπεριπολοῦντα ἐς
δύναμιν τοῖς τοῦ κόσμου φωστήρσιν; Εὐχεται γὰρ πάντα κατὰ τὴν
οἰκείαν τάξιν καὶ ὑμνεῖ τοὺς ἡγεμόνας τῶν σειρῶν ὅλων ἢ νοερώς ἢ
λογικῶς ἢ φυσικῶς ἢ αἰσθητῶς· ἐπεὶ καὶ τὸ ἡλιοτρόπιον ᾧ ἔστιν
εὐλυτον, τούτῳ κινεῖται καί, εἰ δὴ τις αὐτοῦ κατὰ τὴν περιστροφὴν
ἀκούειν τὸν ἀέρα πλήσσοντος οἷός τε ἦν, ὕμνον ἂν τινα διὰ τοῦ
ἥχου τούτου συνήσθετο τῷ Βασιλεῖ προσάγοντος, ὃν δύναται
φυτὸν ὑμνεῖν.

Ἐν μὲν οὖν τῇ γῇ χθονίως ἐστὶν ἡλίους καὶ σελήνας ὁρᾶν, ἐν
οὐρανῷ δὲ οὐρανίως τά τε φυτὰ πάντα καὶ λίθους καὶ ζῶα, ζῶντα (20)
νοερώς. Ἄ δὲ κατιδόντες οἱ πάλοι σοφοί, τὰ μὲν ἄλλοις, τὰ δὲ
ἄλλοις προσάγοντες τῶν οὐρανίων, ἐπήγοντο θείας δυνάμεις εἰς τὸν
θνητὸν τόπον καὶ διὰ τῆς ὁμοιότητος ἐφειλκύσαντο· ἱκανὴ γὰρ ἡ (149.)
ὁμοιότης συνάπτειν τὰ ὄντα ἀλλήλοις· ἐπεὶ καί, εἴ τις θρυαλλίδα
προθερμῆνας ὑπόσχοι τῷ λυχναίῳ φωτὶ μὴ πόρρω τοῦ πυρός,
ἴδοι ἂν αὐτὴν ἐξαπτομένην μὴ ψαύουσιν τοῦ πυρός, καὶ τὴν ἑξαψιν

ἄνωθεν τοῦ κατωτέρω γινομένην. Ἀναλόγως οὖν ἡ μὲν προθέρμαν-
σις νοείσθω σοι τῇ συμπαθείᾳ τῶν τῇδε πρὸς ἐκείνα, ἡ δὲ προσα- (5)
γωγὴ καὶ ἐν καλῷ θέσις τῇ τῆς ἱερατικῆς τέχνης κατὰ τε καιρὸν τὸν
πρέποντα καὶ τρόπον τὸν οἰκεῖον προσχρήσει τῶν ὑλῶν, ἡ δὲ τοῦ
πυρός διάδοσις τῇ παρουσίᾳ τοῦ θείου φωτὸς εἰς τὸ δυνάμενον
μετέχειν, ἡ δὲ ἑξαψις τῇ θειώσει τῶν θνητῶν καὶ τῇ περιλάμψει τῶν
ἐνύλων, ἃ δὴ κινεῖται πρὸς τὸ ἄνω λοιπὸν κατὰ τὸ μετασχεθὲν ὑπ' (10)
αὐτῶν σπέρμα θεῖον, ὥσπερ τὸ τῆς ἐξαφθείσης θρυαλλίδος φῶς.

Καὶ ὁ λωτὸς δὲ παρίστησι τὴν συμπάθειαν, μεμυκῶς μὲν πρὸ τῶν
ἡλιακῶν αὐγῶν, διαπτυσσόμενος δὲ πως ἡρέμα τοῦ ἡλίου πρῶτον
φανέντος, καὶ ὅσον ὑψοῦται τὸ φῶς, ἐξαπλούμενος, καὶ αὖθις συνα-
γόμενος, ἐπὶ δύσιν ἰόντος. Τί δὴ οὖν διαφέρει τοὺς ἀνθρώπους αἴρον-
τας ἢ τιθέντας <τάς> γένυς ἢ τὰ χεῖλη ὑμνεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὸν λωτὸν
τὰ φύλλα συμπτύσσοντα καὶ ἀναπλοῦντα; Γίνεται γὰρ ἀντὶ τῶν
γενύων ταῦτα τῷ λωτῷ, καὶ ὁ ὕμνος φυσικός. Καὶ τί δεῖ λέγειν περὶ
φυτῶν οἷς ὑπάρχει ζωῆς ἔχνος τι γεννητικῆς; Ἀλλὰ καὶ λίθους ἔστιν
ιδεῖν ταῖς τῶν φωστήρων ἀπορροαῖς ἐμπνέοντας, ὥς τὸν μὲν (20)
ἡλίτην ταῖς χρυσοειδέσιν ἀκτίσιν ὀρώμεν τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας
μιμούμενον, τὸν δὲ Βήλου προσαγορευόμενον ὀφθαλμὸν καὶ σχῆμα
παραπλήσιον ἔχοντα κόραις ὀφθαλμῶν καὶ ἐκ μέσης τῆς ἐν αὐτῷ
κόρης στιλπνὸν ἀφιέντα φῶς, ὃν φασιν ἡλίου χρῆναι καλεῖν ὀφθαλ-
μόν, τὸν δὲ σεληνίτην τύπῳ τε καὶ κινήσει σὺν τῇ σελήνῃ τρεπόμε-
νον, τὸν δὲ ἡλιοσέληνον τῆς συνόδου τῶν φωστήρων τούτων οἶον
ἄγαλμα ταῖς κατ' οὐρανὸν συνόδοις τε καὶ διαστάσεσιν ἀφομοιωθέν.
Οὕτω μεστὰ πάντα θεῶν, τὰ μὲν ἐν γῇ τῶν οὐρανίων, τὰ δὲ ἐν
οὐρανῷ τῶν ὑπὲρ τὸν οὐρανόν, καὶ πρόεισιν ἐκάστη πληθυομένη (150.)
σειρὰ μέχρι τῶν ἐσχάτων· τὰ γὰρ ἐν ἐνὶ πρὸ τῶν πάντων, ταῦτα ἐν
πάσιν ἐξεφάνη, ἐν οἷς καὶ ψυχῶν συστάσεις ἄλλων ὑπ' ἄλλοις

ταττομένων θεοῖς, ἔπειτα ζώων ἡλιακῶν εἰ τύχοι πλήθος, οἷον λέον-
τες καὶ ἀλεκτρυόνες, μετέχοντες καὶ αὐτοὶ τοῦ θείου κατὰ τὴν
ἑαυτῶν τάξιν. Καὶ τὸ θαυμαστὸν ὅπως ἐν τούτοις τὰ ἐλάττονα (5)
δυνάμει τε καὶ μεγέθει τοῖς κατ' ἄμφω κρείττοσιν ἐστὶ φοβερά·
ὑποστέλλεται γὰρ ὁ λέων, φασί, τὸν ἀλεκτρυόνα. Τὸ δὲ αἷτιον ἀπὸ
μὲν τῆς αἰσθήσεως οὐκ ἔστι λαβεῖν, ἀπὸ δὲ τῆς νοερᾶς ἐπιβλέψεως
καὶ τῆς ἐν τοῖς αἰτίοις διαφορᾶς. Ἐνεργεστέρα γοῦν ἐστὶν ἡ τῶν
ἡλιακῶν συμβόλων εἰς τὸν ἀλεκτρυόνα παρουσία· δηλοῖ δὲ τῶν (10)
ἡλιακῶν περιόδων συναισθανόμενος καὶ ἄδων ὕμνον τῷ φωστήρι
προσιόντι τε καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ κέντρα τρεπομένῳ· διὸ καὶ ἄγγελοί
τινες ἡλιακοὶ ὥφθησαν τοιαύτας ἔχοντες μορφάς, καὶ ὄντες ἀμόρ-
φωτοι, φαίνονται τοῖς ἐν μορφῇ κατεχομένοις ἡμῖν μεμορφωμένοι.
Ἦδη δέ τινα τῶν ἡλιακῶν δαιμόνων λεοντοπρόσωπον φαινόμενον,
ἀλεκτρυόνος δειχθέντος, ἀφανῆ γενέσθαι φασὶν ὑποστελλόμενον τὰ
τῶν κρειττόνων συνθήματα· ἐπεὶ καὶ θεῶν ἀνδρῶν εἰκόνας ὁρῶν-
τες πολλοὶ ἀνεστάλησαν ὑπ' αὐταῖς τι τῶν μιαρῶν ἐνεργεῖν.

Ἀπλῶς δὲ τὰ μὲν ταῖς περιόδοις τοῦ φωστήρος συγκινεῖται, ὡς
τὰ εἰρημένα φυτά, τὰ δὲ τὸ σχῆμα μιμεῖται τῶν ἀκτίνων, ὥσπερ ὁ (20)
φοῖνιξ, τὰ δὲ τὴν ἐμπύριον οὐσίαν, ὥσπερ ἡ δάφνη, τὰ δὲ ἄλλο τι.
Ἴδοις ἂν οὖν τὰς συνεσπειραμένας ιδιότητας ἐν ἡλίῳ μεριζομένας
ἐν τοῖς μετέχουσιν ἄγγελοις, δαίμοσι, ψυχαῖς, ζώοις, φυτοῖς, λίθοις.
Ὅθεν οἱ τῆς ἱερατικῆς ἡγεμόνες ἀπὸ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς κειμένων τὴν
τῶν ἀνωτέρω δυνάμεων θεραπείαν εὐρήκασιν, τὰ μὲν μίξαντες, τὰ δὲ
οἰκείως ἀναιρούμενοι· ἡ δὲ μίξις διὰ τὸ βλέπειν τῶν ἀμίκτων ἕκα-
στόν τινα ἔχον ιδιότητα τοῦ θεοῦ, οὐ μὴν ἐξαρκοῦν πρὸς τὴν ἐκείνου
πρόκλησιν· διὸ τῇ μίξει τῶν πολλῶν ἐνίζουσι τὰς προειρημένας
ἀπορροίας καὶ ἐξομοιοῦσι τὸ ἐκ πάντων ἐν γενόμενον πρὸς ἐκεῖνο

τὸ πρὸ τῶν πάντων ὅλον· καὶ ἀγάλματα πολλάκις κατασκευάζουσι

(30) (151.)

σύμμικτα καὶ θυμιάματα, φυράσαντες εἰς ἐν τὰ μερισθέντα συνθή-
ματα καὶ ποιήσαντες τέχνη ὁποῖον κατ' οὐσίαν τὸ θεῖον περιληπτικὸν
καθ' ἑνωσιν τῶν πλειόνων δυνάμεων, ὧν ὁ μὲν μερισμὸς ἡμύδρω-
σεν ἐκάστην, ἡ δὲ μίξις ἐπανήγαγεν εἰς τὴν τοῦ παραδείγματος
ιδέαν. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ μία πόα καὶ λίθος εἰς ἀρκεὶ πρὸς τὸ ἔργον· (5)
ἀπόχρη γὰρ πρὸς μὲν αὐτοφάνειαν τὸ κνέωρον, πρὸς δὲ φυλακὴν
δάφνη, ῥάμνος, σκύλλα, κουράλιον, ἀδάμας καὶ ἰάσπισ, πρὸς δὲ
πρόγνωσην ἡ τοῦ ἀσπάλακος καρδία, πρὸς δὲ καθάρσεις τὸ θεῖον
καὶ τὸ θαλάττιον ὕδωρ.

Διὰ μὲν οὖν τῆς συμπαθείας προσήγοντο, διὰ δὲ τῆς ἀντιπαθείας (10)
ἀπῆλυνον, καθαίροντες εἰ τύχοι θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ καὶ περιρραίνον-
τες θαλάττῃ· καθαίρει γὰρ τὸ μὲν θεῖον διὰ τὸ δριμύ τῆς ὁσμῆς, ἡ
δὲ θάλαττα διὰ τὸ μετέχειν ἐμπυρίου δυνάμεως.

Καὶ ἐν ταῖς τελεταῖς δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις περὶ τοὺς θεοὺς θεραπείαις
ζῳά τε προσήκοντα ἐξελέγοντο καὶ ἕτερά ττα. Ἀπὸ δὲ τούτων καὶ
τῶν τοιούτων ὀρμηθέντες, τὰς δαιμονίους δυνάμεις ἔγνωσαν, ὡς
προσεχεῖς εἰσιν οὐσίαι τῆς ἐν τῇ φύσει καὶ τοῖς σώμασιν ἐνεργείας,
καὶ ἐπηγάγοντο δι' αὐτῶν τούτων εἰς συνουσίαν· ἀπὸ δὲ τούτων
ἐπ' αὐτὰς ἤδη τὰς τῶν θεῶν ἀνέδραμον ποιήσεις, τὰ μὲν ἀπ' αὐτῶν
διδασκόμενοι, τὰ δὲ καὶ αὐτοὶ κινούμενοι παρ' ἑαυτῶν εὐστόχως εἰς
τὴν τῶν οἰκείων συμβόλων ἐπίνοιαν· καὶ οὕτω λοιπόν, τὴν φύσιν
καὶ τὰς φυσικὰς ἐνεργείας κάτω καταλιπόντες, ταῖς πρωτουργοῖς
καὶ θεαῖς ἐχρήσαντο δυνάμεσι.

PGM IV.475-829

Ἰλαθί μοι, Πρόνοια καὶ Ψυχή, τάδε γράφοντι (475)
τὰ <ἄ>πρατα, παραδοτὰ μυστήρια, μόνῳ δὲ τέκνω
ἀθανασίαν ἀξιώ, μύσται τῆς ἡμετέρας δυνά-
μεως ταύτης (χρὴ οὖν σε, ὦ θύγατερ, λαμβά- (478/479)
νειν χυλοὺς βοτανῶν καὶ εἰδῶν τῶν μ[ελ]- (480)
λόντων σοι <μηνυθήσεσθαι> ἐν τῷ τέλει τοῦ ἱεροῦ μου συντά-
γματος), ἣν ὁ μέγας θεὸς Ἥλιος Μίθρας ἐκέλευ-
σέν μοι μεταδοθῆναι ὑπὸ τοῦ ἀρχαγγέλου
αὐτοῦ, ὅπως ἐγὼ μόνος αἰ<τ>ητῆς οὐρανὸν βαί-
νω καὶ κατοπτεύω πάντα. ἔστιν δὲ τοῦ λόγου (485)
ἧδε ἡ κλήσις·

‘[Γ]ένεσις πρώτη τῆς ἐμῆς γενέσεως· αετιουω,
ἀρχὴ τῆς ἐμῆς ἀρχῆ<ς> πρώτη πῖπῖ σσς φρ[·],
πνεῦμα πνεύματος, τοῦ ἐν ἐμοὶ πνεύματος
πρῶτον μίμι, πῦρ, τὸ εἰς ἐμὴν κρᾶσιν τῶν (490)
ἐν ἐμοὶ κράσεων θεοδώρητον, τοῦ ἐν ἐμοὶ πυ-
ρὸς πρῶτον ηυ ηια εη, ὕδωρ ὕδατος, τοῦ ἐν
ἐμοὶ ὕδατος πρῶτον ωωω ααα εεε, οὐσία
γεώδης τῆς ἐν ἐμοὶ οὐσίας γεώδους πρώτη
υη υωη, σῶμα τέλειον ἐμοῦ τοῦ δεῖνα τῆς δεῖνα, δια- (495)
πεπλασμένον ὑπὸ βραχίονος ἐντίμου καὶ δε-
ξιᾶς χειρὸς ἀφθάρτου ἐν ἀφωτίστῳ καὶ διαυγεῖ
κόσμῳ, ἔν τε ἀψύχῳ καὶ ἐψυχωμένῳ υηι
ανι ευωιε. ἔαν δὲ ὑμῖν δόξη μετερτα
φωθ· (μεθαρθα φηριη ἐν ἄλλῳ) ἱερεζαθ (500)
μεταπαρδῶναί με τῇ ἀθανάτῳ γενέσει,

ἐχομένως τῇ ὑποκειμένη μου φύσει· ἵνα
μετὰ τὴν ἐνεστῶσαν καὶ σφόδρα κατεπεί-
γουσάν με χρεῖαν ἐποπτεύσω τὴν ἀθάνατον
ἀρχὴν τῷ ἀθανάτῳ πνεύματι ανχρε-(505)
φρενεσουφιριγχ· τῷ ἀθανάτῳ ὕδατι
ερονουῖ παρακουνηθ, τῷ στερεωτάτῳ
ἀέρι εἶοαη ψεναβωθ, ἵνα νοήματι μετα-
γεν<ν>ηθῶ κραιοχραξ ρ οἶμ εναρχομαι,
καὶ πνεύσῃ ἐν ἐμοὶ τὸ ἱερὸν πνεῦμα νεχθεν (510)
αποτου νεχθιν αρπι ηθ, ἵνα θαυμάσω
τὸ ἱερὸν πῦρ κυφε, ἵνα θεάσωμαι τὸ ἄβυσ-
σον τῆς ἀνατολῆς φρικτὸν ὕδωρ νυω
θεσω εχω ουχιεχωα, καὶ ἀκούσῃ μου ὁ ζωο-
γόνος καὶ περικεχυμένος αἰθήρ αρνομηθφ, (515)
ἐπεὶ μέλλω κατοπτεύειν σήμερον τοῖς ἀθα-
νάτοις ὄμμασι, θνητὸς γεννηθεὶς ἐκ θνη-
τῆς ὑστέρας, βεβελτιωμένος ὑπὸ κράτους
μεγαλοδυνάμου καὶ δεξιᾶς χειρὸς ἀφθάρ-
του, ἀθανάτῳ πνεύματι τὸν ἀθάνατον Αἰώ- (520)
να καὶ δεσπότην τῶν πυρίνων διαδημά-
των, ἀγίοις ἀγιασθεὶς ἀγιάσμασι, ἀγίας
ὑφεστῶσης μου πρὸς ὀλίγον τῆς ἀνθρωπί-
νης μου ψυχικῆς δυνάμεως, ἣν ἐγὼ πάλιν
μεταπαραλήμφομαι μετὰ τὴν ἐνεστῶσαν (525)
καὶ κατεπείγουσάν με πικρὰν ἀνάγκην
ἀχρεοκόπητον, ἐγὼ ὁ δεῖνα, ὃν ἡ δεῖνα, κατὰ δόγμα
θεοῦ ἀμετάθετον ευη υῖα εηι αω εἶαυ
ἵνα ἱεω. ἐπεὶ οὐκ ἔστιν μοι ἐφικτὸν θνη-

τὸν γεγῶτα συνα<ν>ιέναι ταῖς χρυσοειδέσιν (530)
μαρμαρυγαῖς τῆς ἀθανάτου λαμπηδό-
νος ωηυ αεω ηυα εωη υαε ωιαε,
ἔσταθι, φθαρτὴ βροτῶν φύσι, καὶ αὐτίκα <ἀνάλαβέ>
με ὑγίῃ μετὰ τὴν ἀπαραίτητον καὶ κατεπε[ί-]
γουσαν χρεῖαν. ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ υἱὸς ψυχω[ν] (535)
δεμου προχω πρωα, ἐγὼ εἰμι μαχαρφ[.]ν
μου πρωψυχων πρωε. ἔλκε ἀπὸ τῶν
ἀκτίνων πνεῦμα γ' ἀνασπῶν, ὃ δύνα[σ]αι,
καὶ ὄψῃ σεαυτὸν ἀνακουφίζόμενον [κ]αὶ
ὑπερβαίνοντα εἰς ὕψος, ὥστε σε δοκεῖ[ν μ]έ- (540)
σον τοῦ ἀέρος εἶναι. οὐδενὸς δὲ ἀκούσει [ο]ὔτε
ἀνθρώπου οὔτε ζώου ἄλλ<ου>, οὐδὲ ὄψῃ οὐδὲν
τῶν ἐπὶ γῆς θνητῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, πάν-
τα δὲ ὄψῃ ἀθάνατα· ὄψῃ γὰρ ἐκείνης τῆς ἡμέρας
καὶ τῆς ὥρας θείαν θέσιν, τοὺς πολεύνοντας (545)
ἀναβαίνοντας εἰς οὐρανὸν θεοῦς, ἄλλους
δὲ καταβαίνοντας. ἡ δὲ πορεία τῶν ὁρωμέ-
νων θεῶν διὰ τοῦ δίσκου, πατρός μου, θεοῦ,
φανήσεται, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ καλούμενος αὐ-
λός, ἡ ἀρχὴ τοῦ λειτουργοῦντος ἀνέμου· ὄψῃ (550)
γὰρ ἀπὸ τοῦ δίσκου ὡς αὐλὸν κρεμάμενον. εἰς
δὲ τὰ μέρη τὰ πρὸς λίβα ἀπέραντον οἶον ἀπη-
λιώτην, ἐὰν ᾗ κεκληρωμένος εἰς τὰ μέρη
τοῦ ἀπηλιώτου, καὶ ὁ ἕτερος ὁμοίως εἰς τὰ μέ-
ρη τὰ ἐκείνου, ὄψῃ τὴν ἀποφορὰν τοῦ ὁράματος· (555)
ὄψῃ δὲ ἀτενίζοντάς σοι τοὺς θεοὺς καὶ ἐπὶ

σε ὁρμωμένους. σὺ δὲ εὐθέως ἐπίθες δεξιὸν
δάκτυλον ἐπὶ τὸ στόμα καὶ λέγε· 'σιγὴ, σιγὴ,
σιγὴ, σύμβολον θεοῦ ζώντος ἀφθάρτου·
φύλαξόν με, σιγὴ νεχθεῖρ θανμελου', (560)
ἔπειτα σύρισον μακρὸν συριγμόν, ἔπειτα πόππυ-
σον λέγων· 'προπροφεγγὴ μοριος προ-
φυρ προφεγγὴ νεμεθιρε αριφεντεν
πιτητμι μεων εναρθ φυρκεχω ψυ-
ριδαριω τυρη φιλβα' καὶ τότε ὄψῃ τοὺς (565)
θεοὺς σοι εὐμενῶς ἐμβλέποντας καὶ μη-
κέτι ἐπὶ σε ὁρμωμένους, ἀλλὰ πορευομέ-
νους ἐπὶ τὴν ἰδίαν τάξιν τῶν πραγμάτων.
ὅταν οὖν ἴδῃς τὸν ἄνω κόσμον καθαρὸν
καὶ δονούμενον καὶ μηδένα τῶν θεῶν (570)
ἢ ἀγγέλων ὁρ<μ>ώμενον, προσδόκα βροντῆς
μεγάλης ἀκούσεσθαι κτύπον, ὥστε σε ἐκ-
πλαγῆναι. σὺ δὲ πάλιν λέγε· 'σιγὴ, σιγὴ (λόγος),
ἐγὼ εἰμι σύμπλανος ὑμῖν ἀστήρ, καὶ ἐκ
τοῦ βάθους ἀναλάμπων οἷον ὁ ξερθευθ.' (575)
ταῦτά σου εἰπόντος εὐθέως ὁ δίσκος ἀπλω-
θήσεται. μετὰ δὲ τὸ εἰπεῖν σε τὸν β' λόγον,
ὅπου 'σιγὴ, σιγὴ' καὶ τὰ ἀκόλουθα, σύρισον β'
καὶ πόππυσον β', καὶ εὐθέως ὄψῃ ἀπὸ τοῦ δί-
σκου ἀστέρας προσερχομένους πενταδακτυ- (580)
λαιῖους πλείστους καὶ πιπλῶντας ὅλον
τὸν ἀέρα. σὺ δὲ πάλιν λέγε· 'σιγὴ, σιγὴ.'
καὶ τοῦ δίσκου ἀνυγέντος ὄψῃ ἄπυρον

κύκλωμα καὶ θύρας πυρίνας ἀποκε-
κλεισμένας. σὺ δὲ εὐθέως δίδωκε τὸν ὑπο- (585)
κείμενον λόγον καμμύων σου τοὺς ὀφθαλ-
μούς. λόγος γ'· 'ἐπάκουσόν μου, ἄκου-
σόν μου τοῦ δεῖνα τῆς δεῖνα, κύριε, ὁ συνδήσας
πνεύματι τὰ πύρινα κλήθρα τοῦ τετρα-
λιζώματος, πυρίπολε, πεντιτερουνη, (590)
φωτὸς κτίστα (οἱ δὲ· συνκλείστα) Σεμεσιλαμι,
πυρίπνοε ψυρινφευ, πυρίθυμε
Ίάω, πνευματόφως ωαῖ, πυριχαρῇ
ἔλουρε, καλλίφως αζαῖ, Αἰών αχβα,
φωτοκράτωρ πεππερ πρεπεμπιπι, πυ- (595)
ρισώματε φνουνηιοχ, φωτοδῶτα, πυ-
ρισπόρε αρει εἵκιτα, πυρικλόνε
γαλλαβαλβα, φωτοβίαιε αιω, πυριδῖνα πυριχι
βοοσηια, φωτοκινήτα σανχερωβ, κεραυνο-
κλόνε ιη ωη ιωηιω, φωτὸς κλέος βεεγένητε, (600)
αὐξησίφως σουσινεφιεν, πυρισχησίφως
σουσι̣νεφι αρενβαραζει μαρμαρεντευ
ἀστροδάμα· ἀνοιζόν μοι, προπροφεγγή, εμε-
θειρε μοριομοτυρηφιλβα, ὅτι ἐπικαλοῦ-
μαι ἔνεκα τῆς κατεπειγούσης καὶ πικρᾶς καὶ (605)
ἀπαραιτήτου ἀνάγκης τὰ μηδέπω χωρήσαντα
εἰς θνητὴν φύσιν μηδὲ φρασθέντα ἐν διαρ-
θρώσει ὑπὸ ἀνθρωπίνης γλώσσης ἢ θνητοῦ
φθόγγου ἢ θνητῆς φωνῆς ἀθάνατα ζῶντα
καὶ ἔντιμα ὀνόματα· ηεω οηεω ιωω (610)

οη ηεω ηεω οη εω ιωω οηηε ωηε
ωοη ιη ηω οω οη ιεω οη ωοη ιεω οη ιεεω
εη ιω οη ιοη ωηω εοη οεω ωιη ωιη εω
οι ιι ηοη ωνη ηωοηε εω ηια αηα εηα
ηεεη εεη εεη ιεω ηεω οηεεοη ηεω (615)
ηυω οη εῖω ηω ωη ωη εε οοο υιωη·
ταῦτα πάντα λέγε μετὰ πυρὸς καὶ πνεύμα-
τος τὸ πρῶτον ἀποτελῶν, εἶτα ὁμοίως τὸ
δεύτερον ἀρχόμενος, ἕως ἐκτελέσης τοὺς
ζ' ἀθανάτους θεοὺς τοῦ κόσμου. ταῦτά σου εἰ (620)
πόντος ἀκούσει βροντῆς καὶ κλόνου τοῦ περι-
έχοντος. ὁμοίως δὲ σεαυτὸν αἰσθηθήσει τα-
ρασσόμενον. σὺ δὲ πάλιν λέγε· 'σιγῇ' (λόγος), εἶτα
ἀνοιξον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὄψῃ ἀνεωγνύ-
ας τὰς θύρας καὶ τὸν κόσμον τῶν θεῶν, ὅς ἐστιν ἐν- (625)
τὸς τῶν θυρῶν, ὥστε ἀπὸ τῆς τοῦ θεάματος ἡδο-
νῆς καὶ τῆς χαρᾶς τὸ πνεῦμά σου συντρέχειν
καὶ ἀναβαίνειν. στὰς οὖν εὐθέως ἔλκε ἀπὸ τοῦ
θείου ἀτενίζων εἰς σεαυτὸν τὸ πνεῦμα. ὅταν
οὖν ἀποκατασταθῇ σου ἡ ψυχὴ, λέγε· 'πρόσελθε, (630)
κύριε, αρχανδαρα φωταζα πυριφωτα ζα-
βυθιξ ετιμενμερο φοραθην εριη προ-
θρι φοραθι.' τοῦτο εἰπόντος στραφήσονται
ἐπὶ σε αἱ ἀκτῖνες· ἔσιδε αὐτῶν μέσον. ὅταν
οὖν τοῦτο ποιήσης, ὄψῃ θεὸν νεώτερον, εὖει- (635)
δῇ, πυρινότριχα, ἐν χιτῶνι λευκῷ καὶ χλα-
μῦδι κοκκίνη ἔχοντα πύρινον στέφανον.

εὐθέως ἄσπασαι αὐτὸν τῷ πυρίνῳ ἀσπαστικῷ·
 ‘κύριε, χαίρε, μεγαλοδύναμε, με<γα>λοκράτωρ,
 βασιλεῦ, μέγιστε θεῶν, Ἥλιε, ὁ κύριος τοῦ οὐρα- (640)
 νοῦ καὶ τῆς γῆς, θεὲ θεῶν, ἰσχύει σου ἡ πνοή,
 ἰσχύει σου ἡ δύναμις, κύριε· ἐάν σοι δόξη, ἄγ-
 γειλὸν με τῷ μεγίστῳ θεῷ, τῷ σε γεννήσαντι
 καὶ ποιήσαντι, ὅτι ἄνθρωπος, ἐγὼ ὁ δεῖνα τῆς δεῖνα,
 γενόμενος ἐκ θνητῆς ὑστέρας τῆς δεῖνα καὶ ἰχώ- (645)
 ρος σπερματικοῦ καὶ, σήμερον τούτου ὑπὸ σου
 με<τα>γεννηθέντος, ἐκ τοσούτων μυριάδων ἀπα-
 θανατισθεὶς ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ κατὰ δόκησιν θεοῦ,
 ὑπερβαλλόντως ἀγαθοῦ, προσκυνῆσαί σε
 ἀξιοὶ καὶ δέεται κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην (650)
 (ἵνα συνπαραλάβῃς τὸν τῆς σήμερον ἡμέρας
 καὶ ὥρας ὠρονόμον, ᾧ ὄνομα θραψιαρι-
 μοριροκ, ἵνα φανεὶς χρηματίσῃ ἐν ταῖς ἀγα-
 θαῖς ὥραις· ἐωρῶ ρωρε ὠρρι ὠριωρ ρωρ ρωι
 ὠρ ρεωρῶρι ἐωρ ἐωρ ἐωρ ἐωρε). ταῦτά σου εἰ- (655)
 πόντος ἐλεύσεται εἰς τὸν πόλον, καὶ ὄψῃ αὐτὸν περι-
 πατοῦντα ὡς ἐν ὁδῷ. σὺ δὲ ἀτενίζων καὶ μύκωμα
 μακρὸν κερατοειδῶς, ὅλον ἀποδιδοὺς τὸ πνεύ-
 μα, βασανίζων τὴν λαγόνα, μυκῶ καὶ κατα-
 φίλει τὰ φυλακτήρια καὶ λέγε, πρῶτον εἰς τὸ δεξι- (660)
 ὄν· ‘φύλαξόν με προσυμηρι.’ ταῦτα εἰπὼν ὄψῃ
 θύρας ἀνοιγομένας καὶ ἐρχομένας ἐκ τοῦ βά-
 θους ζ’ παρθένους ἐν βυσσίνοις, ἀσπίδων
 πρόσωπα ἐχούσας. αὗται καλοῦνται οὐρανοῦ

Τύχαι, κρατοῦσαι χρύσεια βραβεῖα. ταῦτα ἰδὼν (665)
 ἀσπάζον οὕτως· ‘χαίρετε, αἱ ζ’ Τύχαι τοῦ οὐρα-
 νοῦ, σεμναὶ καὶ ἀγαθαὶ παρθένοι, ἱεραὶ καὶ
 ὁμοδίατοι τοῦ μινιμυροφορ, αἱ ἀγιώτα-
 ται φυλάκισσαι τῶν τεσσάρων στυλίσκων.
 χαίρε, ἡ πρώτη, χρεψενθαῖς, χαίρε, ἡ β’, (670)
 μενεσχεῖς, χαίρε, ἡ γ’, μεχραν, χαίρε ἡ δ’,
 αραρμαχῆς, χαίρε, ἡ ε’, εχομμη, χαίρε, ἡ σ’,
 τιχνονδαῖς, χαίρε, ἡ ζ’, Ἐρού, ρομβριῖς.’
 προέρχονται δὲ καὶ ἕτεροι ζ’ θεοὶ ταύρων
 μελάνων πρόσωπα ἔχοντες ἐν περιζώ- (675)
 μασιν λινοῖς κατέχοντες ζ’ διαδήματα χρύ-
 σεα. οὗτοί εἰσιν οἱ καλούμενοι πολοκράτορες
 τοῦ οὐρανοῦ, οὓς δεῖ σε ἀσπάσασθαι ὁμοίως ἕκα-
 στον τῷ ἰδίῳ αὐτῶν ὀνόματι· ‘χαίρετε, οἱ κνωδα-
 κοφύλακες, οἱ ἱεροὶ καὶ ἄλκιμοι νεανίαί, οἱ στρέ- (680)
 φοντες ὑπὸ ἐν κέλευσμα τὸν περιδίνητον
 τοῦ κύκλου ἄξονα τοῦ οὐρανοῦ καὶ βροντὰς καὶ
 ἀστραπὰς καὶ σεισμῶν καὶ κεραυνῶν βολὰς ἀφι-
 έντες εἰς δυσσεβῶν φῦλα, ἐμοὶ δὲ εὐσεβεῖ
 καὶ θεοσεβεῖ ὄντι ὑγείαν καὶ σώματος ὁλοκλη- (685)
 ρίαν, ἀκοῆς τε καὶ ὁράσεως εὐτονίαν, ἀταρα-
 ξίαν ἐν ταῖς ἐνεστώσαις τῆς σήμερον ἡμέ-
 ρας ἀγαθαῖς ὥραις, οἱ κύριοί μου καὶ μεγα-
 λοκράτορες θεοί· χαίρε, ὁ πρῶτος, αἰερωνθι,
 χαίρε, ὁ β’, μερχειμερος, χαίρε, ὁ γ’, αχριχιουρ, (690)

χαίρε, ὁ δ', μεσαργιλτω, χαίρε, ὁ ε', χιχρω-
αλιθω, χαίρε, ὁ σ', ερμιχθαθωψ, χαίρε,
ὁ ζ', εορασιχη.' ὅταν δὲ ἐνστώσιν ἔνθα
καὶ ἔνθα τῇ τάξει, ἀτένιζε τῷ ἀέρι καὶ ὄψῃ
κατερχομένης ἀστραπᾶς καὶ φῶτα μαρ- (695)
μαίροντα καὶ σειομένην τὴν γῆν καὶ
κατερχόμενον θεὸν ὑπερμεγέθη, φωτι-
νὴν ἔχοντα τὴν ὄψιν, νεώτερον, χρυσοκόμαν,
ἐν χιτώνι λευκῷ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ καὶ
ἀναξυρίσι, κατέχοντα τῇ δεξιᾷ χειρὶ μόςχου (700)
ὦμον χρύσειον, ὃς ἐστὶν Ἄρκτος ἡ κινουσα
καὶ ἀντιστρέφουσα τὸν οὐρανόν, κατὰ ὥραν
ἀναπολεύουσα καὶ καταπολεύουσα. ἔπειτα ὄψῃ
αὐτοῦ ἐκ τῶν ὀμμάτων ἀστραπᾶς καὶ ἐκ τοῦ
σώματος ἀστέρας ἄλλομένους. σὺ δὲ εὐθέως (705)
μύκωμα μακρόν, βασανίζων τὴν γαστέρα,
ἵνα συνκινήσῃς τὰς πέντε αἰσθήσεις, μα-
κρόν εἰς ἀπόθεσιν, μυκῶ καταφιλῶν πάλιν
τὰ φυλακτήρια καὶ λέγων· 'μοκριμο περιμο-
φερερι ζω<ή> μου, τοῦ δεῖνα, μένε σύ, νέμε ἐν τῇ (710)
ψυχῇ μου, μή με καταλείψῃς, ὅτι κελεύει σοι
ἐνθο φενεν θροπιωθ.' καὶ ἀτένιζε τῷ θεῷ
μακρόν μυκώμενος καὶ ἀσπάζου οὕτως·
'κύριε, χαίρε, δέσποτα ὕδατος, χαίρε, κατάρχα
γῆς, χαίρε, δυνάστα πνεύματος, λαμπροφεγ- (715)
γῇ, προπροφεγγῇ, ἐμεθιρι αρτεντεπι·
θηθ· μιμiew υεναρω φυρχεχω ψηρι

δαριω· Φρῇ Φρηλβα· χρημάτισον, κύριε,
περὶ τοῦ δεῖνα πράγματος. κύριε, παλιγγενόμε-
νος ἀπογίγνομαι, αὐξόμενος καὶ αὐξηθεὶς (720)
τελευτῶ, ἀπὸ γενέσεως ζωογόνου γενόμε-
νος, εἰς ἀπογενεσίαν ἀναλυθεὶς πορεύο-
μαι, ὡς σὺ ἔκτισας, ὡς σὺ ἐνομοθέτησας καὶ
ἐποίησας μυστήριον. ἐγὼ εἰμι φερουρα
μιουρι.' ταῦτά σου εἰπόντος εὐθέως χρη- (725)
σιμωδήσει. ὑπέκλυτος δὲ ἔσει τῇ ψυχῇ καὶ
οὐκ ἐν σεαυτῷ ἔσει, ὅταν σοι ἀποκρίνηται.
λέγει δέ σοι διὰ στίχων τὸν χρησμὸν καὶ εἰπὼν
ἀπελεύσεται, σὺ δὲ στήκεις ἐνεός, ὡς ταῦ-
τα πάντα χωρήσεις αὐτομάτως, καὶ τότε (730)
μνημονεύσεις ἀπαραβάτως τὰ ὑπὸ τοῦ
μεγάλου θεοῦ ῥηθέντα, κἂν ἦν μυρίων στί-
χων ὁ χρησμός. ἐὰν δὲ θέλῃς καὶ συνμύ-
στη χρήσασθαι ὥστε τὰ λεγόμενα ἐκεῖνον
μόνον σὺν σοι ἀκούειν, συναγνεύτω σοι <ζ'> (735)
ἡμέρας καὶ ἀποσχέσθω ἐμφύχων καὶ βαλα-
νείου. ἐὰν δὲ καὶ μόνος ᾖς καὶ ἐγχειρῇς τὰ
ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰρημένα, λέγεις ὡς ἐν ἐκστάσει
ἀποφοιβώμενος. ἐὰν δὲ καὶ δείξαι αὐτῷ θέ-
λης, κρίνας, εἰ ἄξιός ἐστιν ἀσφαλῶς ὡς ἄν- (740)
θρωπος, χρησάμενος τῷ τ<ρ>όπῳ, ὡς ὑπὲρ αὐτοῦ
κρινόμενος ἐν τῷ ἀπαθαν<ατ>ισμῷ, τὸν πρῶ-
τον ὑπόβαλε αὐτῷ λόγον, οὗ ἡ ἀρχή· 'γένε-
σις πρώτη τῆς ἐμῆς γενέσεως αἰηιουω.'

τὰ δὲ ἐξῆς ὡς μύστης λέγε αὐτοῦ ἐπὶ τῆς (745)
κεφαλῆς ἀτόνῳ φθόγγῳ, ἵνα μὴ ἀκούσῃ,
χρίων αὐτοῦ τὴν ὄψιν τῷ μυστηρίῳ. γί-
γνεται δὲ ὁ ἀπαθανατισμὸς οὗτος τρεῖς τοῦ
ἐνιαυτοῦ. ἔαν δὲ βουληθῇ τις, ὦ τέκνον,
μετὰ τὸ παράγγελμα παρακοῦσαι, τῷ οὐκέτι (750)
ὑπάρξει. Διδασκαλία τῆς πράξεως· λαβὼν
κάνθαρον ἡλιακὸν τὸν τὰς ἰβ ἀκτῖνας
ἔχοντα ποίησον εἰς βησίον καλλαῖνον
βαθὺ ἐν ἀρπαγῇ τῆς σελήνης βληθῆναι,
συνεμβάλων αὐτῷ λωτομήτρας σπέρμα (755)
καὶ μέλι λειώσας ποίησον μαζίον, καὶ εὐθέ-
ως αὐτὸν ὄψῃ προσερχόμενον καὶ ἐσθί-
οντα, καὶ ὅταν φάγῃ, εὐθέως θνήσκει. τοῦ-
τον ἀνελόμενος βάλε εἰς ἀγγεῖον ὑελοῦν
μύρου ῥοδίνου καλλίστου, ὅσον βούλει, καὶ (760)
στρώσας καθαρείως ἄμμον ἱερὰν ἐπίθες
τὸ ἀγγεῖον καὶ λέγε τὸ ὄνομα ἐπὶ τοῦ ἄγγους ἐπὶ
ἡμέρας ζ' ἡλίου μεσουρανοῦντος· ἔγώ
σε ἐτέλεσα, ἵνα μοι ἦ σου οὐσία γένῃ χρήσι-
μος, τῷ δεῖνα μόνῳ ἰε ἰα ἠ εἠ ου εἰα· ἐμοὶ μόνῳ (765)
χρησιμεύσης· ἐγὼ γάρ εἰμι φωρ φορα
φως φωτιζαας (οἱ δέ· φωρ φωρ οφοθῆ
ξας). τῇ δὲ ζ' ἡμέρᾳ βαστάξας τὸν κάνθαρον,
θάψας ζμύρνη καὶ οἶνῳ Μενδησίῳ καὶ βυσ-
σίνῳ ἀπόθου ἐν κυαμῶνι ζωοφυτοῦντι. (770)
τὸ δὲ χρίσμα ἐστιάσας καὶ συνευωχθεῖς

ἀπόθου καθαρείως εἰς τὸν ἀπαθανατισμόν.
ἔαν δὲ ἄλλῳ θέλῃς δεικνύειν, ἔχε τῆς κα-
λουμένης βοτάνης κεντρίτιδος χυλὸν πε-
ριχρίων τὴν ὄψιν, οὗ βούλει, μετὰ ῥοδίνου, (775)
καὶ ὄψεται δηλαυγῶς ὥστε σε θαυμάζειν.
τούτου μείζον' οὐχ εὔρον ἐν τῷ κόσμῳ πρα-
γματεῖαν. αἰτοῦ δέ, ἂ βούλει, τὸν θεόν, καὶ δώ-
σει σοι. ἡ δὲ τοῦ μεγάλου θεοῦ σύστασις ἐστίν
ἧδε· βαστάξας κεντρίτιν τὴν προκειμένην (780)
βοτάνην τῇ συνόδῳ τῇ γενομένην λέοντι
ἄρον τὸν χυλὸν καὶ μίξας μέλιτι καὶ ζμύρ-
νη γράψον ἐπὶ φύλλου περσέας τὸ ὀκταγράμ-
ματον ὄνομα, ὡς ὑπόκειται, καὶ πρὸ γ' ἡμε-
ρῶν ἀγνεύσας ἔλθε πρωίας πρὸς ἀνατολάς, (785)
ἀπόλειχε τὸ φύλλον δεικνύων ἡλίῳ, καὶ
οὕτως ἐπακούσεται τελείως. ἄρχου δὲ αὐτὸν
τελεῖν τῇ ἐν λέοντι κατὰ θεὸν νουμηνία.
τὸ δὲ ὄνομά ἐστίν τοῦτο· ἱ εε οο ἱαῖ. τοῦτο
ἔκλειχε, ἵνα φυλακτηριασθῇς, καὶ τὸ φύλλον (790)
ἐλίξας ἔμβαλε εἰς τὸ ῥόδιον. πολλάκις
δὲ τῇ πραγματεία χρησάμενος ὑπερεθαύ-
μασα. εἶπεν δέ μοι ὁ θεός· ἡμετέρῳ χρῶ
τῷ συγχρίσματι, ἀλλὰ ῥύψαντα εἰς ποταμὸν <χρῆ>
χρᾶσθαι φοροῦντα τὸ μέγα μυστήριον (795)
τοῦ κανθάρου τοῦ ἀναζωπυρηθέντος
διὰ τῶν κε ζῶων ὄρνεων, χρᾶσθαι
ἄπαξ τοῦ μηνὸς, ἀντὶ τοῦ κατὰ ἔτος γ', κατὰ

πανσέληνον.’ ἡ δὲ κεντρῖτις βοτάνη φύ-
εται ἀπὸ μηνὸς Παῦνι ἐν τοῖς μέρεσι τῆς (800)
μελάνης γῆς, ὁμοία δὲ ἔστιν τῷ ὀρθῷ
περιστερεῶνι. ἡ δὲ γνώσις αὐτῆς οὕτως
γίγνεται· ἴβεως πτερόν χρίεται τὸ ἀκρο-
μέλαν χαλασθὲν τῷ χυλῷ καὶ ἅμα τῷ θι-
γείν ἀποπίπτει τὰ πτερὰ. τοῦτο τοῦ κυρίου (805)
ὑποδείξαντος εὐρέθη ἐν τῷ Μενε-
λαΐτῃ ἐν τῇ Φαλαγρὺ πρὸς ταῖς ἀναβολαῖς
πλησίον τοῦ Βησάδος βοτάνης. ἔστιν δὲ
μονόκλωνον καὶ πυρρὸν ἄχρι τῆς ρίζης
καὶ τὰ φύλλα οὐλότερα καὶ τὸν καρπὸν (810)
ἔχοντα ὅμοιον τῷ κορύμβῳ ἀσπαράγου
ἀγρίου. ἔστιν δὲ παραπλήσιον τῷ
καλουμένῳ ταλάπῃ, ὡς τὸ ἄγριον σεῦ-
τλον. τὰ δὲ φυλακτήρια ἔχει τὸν τρόπον
τοῦτον· τὸ μὲν δεξιὸν γράψον εἰς ὑμέ- (815)
να προβάτου μέλανος ζμυρνομέλανι,
τὸ δὲ αὐτὸ δῆσας νεύροις τοῦ αὐτοῦ ζώου
περίαιψαι, τὸ δὲ εὐώνυμον εἰς ὑμένα
λευκοῦ προβάτου καὶ χρῶ τῷ αὐτῷ
τρόπῳ. εὐώνυμ<ον τ>οῦ ‘προσθυμηρί’ πληρέστα- (820)
τον καὶ τὸ ὑπόμνημα ἔχει·
‘ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους·’
‘ἄνδρας τ’ ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέοισι φόνοισι’
‘αὐτοὶ δ’ ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση·’
‘τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος ἀείραι.’ (825)
ἀνέβη Ζεὺς εἰς ὄρος χρυσοῦν μόσχον ἔχων

καὶ μάχαιραν ἀργυρέαν· πᾶσιν μέρος ἐπέ-
δωκεν, Ἀμάρᾳ μόνον οὐκ ἔδωκεν, εἶπεν
δέ· ‘ἔξαφες, ὃ ἔχεις, καὶ τότε λήψει ψινωθερ
νωψιθερ θερνωψι’ (κοινόν). (830)
‘τλή μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὄτος κρατερός τ’ Ἐπιάτης.’
Θυμοκάτοχον·
‘τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος ἀείραι.’
Πρὸς φίλους·
‘αἰρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.’ (835)

XIII 1-343

Βίβλος ἱερὰ ἐπικαλουμένη Μονὰς ἡ Ὀγδόη Μοῦσέως
περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου. περιέχει δὲ οὕτως· ἄγνους μείνων
ἡμέρας μα' προφηφίσας, ἵνα εἰς τὴν σύνοδον τὴν ἐν κρι- (5)
ῶ καταντήσῃ. ἔχε δὲ οἶκον ἐπίπεδον, ὅπου πρὸ ἐν-
ιαυτοῦ οὐδεὶς ἐτελεύτησε, —ἔστω δὲ ἡ θύρα πρὸς δυσμὰς
βλέπουσα—καὶ ἀναπήξας μέσον τοῦ οἴκου βωμὸν γείνον
καὶ ξύλα κυπαρίσσινα, στροβίλους δεξιὺς δέκα, ἀλέκτο-
ρας δύο λευκοὺς, ἀσινεῖς τελείους, καὶ λύχνους δύο τε- (10)
ταρτημορίους πληρώσας ἐλαίου χρηστοῦ. καὶ μηκέτι
ἐπιχέης· εἰσελθόντος γὰρ τοῦ θεοῦ περισσότερον ἔξα-
φθίσονται. ἀπηρτίσθω δὲ ἡ τράπεζα τοῖς ἐπιθύμα-
σι τούτοις, συγγενικοῖς οὖσι τοῦ θεοῦ—ἐκ δὲ ταύτης τῆς
βίβλου Ἑρμῆς κλέψας τὰ ἐπιθύματα ζ' προσεφώνησεν <ἐν> (15)
ἐαυτοῦ ἱερᾷ βύβλῳ ἐπικαλουμένη Πτέρυγι—τοῦ μὲν
Κρόνου στύραξ (ἔστιν γὰρ βαρὺς καὶ εὐώδης), τοῦ δὲ Διὸς
μαλάβαθρον, τοῦ δὲ Ἄρεως κόστος, τοῦ δὲ Ἥλιου λίβανον,
τῆς δὲ Ἀφροδίτης νάρδος Ἰνδικός, τοῦ δὲ Ἑρμοῦ κασία,
τῆς δὲ Σελήνης ζμύρνα. ταῦτά ἐστιν τὰ ἀπόκρυφα ἐπιθύματα. (20)
ὁ δὲ λέγει ἐν τῇ 'Κλειδί' Μουσῆς· 'σκευάσεις ἐπὶ παντὸς
ὄροβον ἡλιακόν', κύαμον Αἰγύπτιον τούτοις λέγει.
καὶ—ταῦτα δὲ ὁ Μανεθὼς ἔλεγε ἐν ἰδίᾳ βίβλῳ—ἐντεῦθεν
βαστάσας τὰ ζ' ἄνθη τῶν ζ' ἀστέρων, ἃ ἐστὶ σαμβούχι-
νον, κρίνινον, λώτινον, ἐρεφύλλινον, ναρκίς- (25)
σινον, λευκοῖνον, ῥόδον. ταῦτα τὰ ἄνθη πρὸ εἵκοσι
μῶς ἡμέρας τῆς τελετῆς λειοτρίβησον εἰς λευ-
κὴν θυίαν καὶ ξήρανον ἐν σκιᾷ καὶ ἔχε αὐτὰ ἔτοιμα εἰς

τὴν ἡμέραν ἐκείνην. πρότερον δὲ συνιστάνου οἶα
δήποτ' οὖν νεομηνία κατὰ θεὸν τοῖς ὠρογενέσιν (30)
θεοῖς, οἷς ἔχεις ἐν τῇ 'Κλειδί'. τελεσθήσῃ δὲ αὐτοῖς οὐ-
τως· ποιήσον ἐκ σεμιδάλεως ζώδια γ'· ταυροπρόσωπον,
τραγοπρόσωπον, κριοπρόσωπον, ἐν ἑκαστῷ αὐτῶν
ἐπὶ πόλου ἐστῶτα, μαστιγὰς ἔχοντα Αἰγυπτίας, καὶ
περικαπνίσας κατάφαγε λέγων τὸν λόγον τῶν ὠρογενῶν, (35)
τὸν ἐν τῇ 'Κλειδί', καὶ τὸν ἐπάναγκον αὐτῶν καὶ τοὺς ἐφεβ-
δοματικούς τεταγμένους, καὶ ἔσῃ <τε>τελεσμένος αὐτοῖς.
εἶτα τῇ καθολικῇ συστάσει ἔχε νίτρον τετράγωνον,
εἰς ὃ γράψει[s] τὸ μέγα ὄνομα ταῖς ἑπτὰ φωναῖς. ἀντὶ δὲ
τοῦ ποππυσμοῦ καὶ τοῦ συριγμοῦ γράψον εἰς τὸ ἐν μέρος (40)
τοῦ νίτρον κορκόδειλον ἱερακοπρόσωπον καὶ αὐτῷ ἐφε-
στῶτα τὸν ἐννεάμορφον· αὐτὸς γὰρ ὁ ἱερακοπρόσωπος
κορκόδειλος εἰς τὰς δ' τροπὰς τὸν θεὸν ἀσπάζεται
τῷ ποππυσμῷ· ἀναπνεύσας γὰρ ποππύζει ἐκ τοῦ βυθοῦ,
καὶ ἀντι- (45)
φωνεῖ αὐτῷ ὁ τὰς θ' μορφὰς <ἔχων>. διὸ ἀντὶ τοῦ ποππυσμοῦ
τὸν ἱερακοπρόσωπον κορκόδειλον γράφε· ἔστιν
γὰρ ἡ πρώτη κεραία τοῦ ὀνόματος ὁ ποππυσμός. δεύτερον συ-
ριγμός· ἀντὶ δὲ τοῦ συριγμοῦ δράκοντα δάκνοντα τὴν
οὐράν, ὥστε εἶναι τὰ δύο, ποππυσμὸν καὶ συριγμόν, (50)
ἱερακοπρόσωπον κορκόδειλον καὶ ἐννεάμορφον
ἐπάνω ἐστῶτα καὶ κύκλῳ τούτων δράκοντα
καὶ τὰς ἑπτὰ φωνάς. ἔστιν δὲ ὀνόματα θ', ὧν πρόλεγε
τοὺς ὠρογενεῖς σὺν τῇ στήλῃ καὶ τοὺς ἡμερεσίους <καὶ> τοὺς
ἐφεβδοματικούς τεταγ<μ>ένους καὶ τούτων τὸν ἐπάναγκον. (55)

(ἄνω.) οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ προφανέντες. κακχάσαντος πρώ-
τον αὐτοῦ ἐφάνη Φῶς (Αὐγή) καὶ διηύγασεν τὰ πάντα. (165)
ἐγένετο δὲ θεὸς ἐπὶ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ πυρός, Βεσσυν
βεριθεν βεριο. ἐκάχασεν δὲ β'. ἦν πάντα ὕδωρ. ἀκούσας-
α ἡ Γῆ ἤχου<ς> ἐξεβόησεν καὶ ἐκύρτανεν, καὶ ἐγένετο τὸ ὕδωρ
τριμερές. ἐφάνη θεός, ἐτάγη ἐπὶ τῆς ἀβύσσου· χωρὶς
γὰρ αὐτοῦ οὔτε αὔξει τὸ ὑγρὸν οὔτε ἀπολήγει. ἔστιν (170)
δὲ αὐτοῦ τὸ ὄνομα· Ἐσχακλεω. σὺ γὰρ εἶ· ωηαι, εἶ ὦν
βεθελλε.' βουλ[[ευ]]ομένου δὲ τὸ γ' κακχάσαι ἐφάνη
διὰ τῆς πικρίας τοῦ θεοῦ Νοῦς (ἡ Φρένες)
κατέχων καρδίαν· ἐκλήθη Ἑρμῆς, ἐκλήθη Σεμε-
σιλάμ. ἐκάχασε τὸ τέταρτον ὁ θεός, καὶ ἐφάνη Γέννα (175)
κρατοῦσα σποράν. ἐκλήθη δὲ Βαδητοφωθ
Ζωθαξαθωζ. ἐγέλασε τὸ πέμπτον καὶ γελῶν ἐστύ-
γνασε, καὶ ἐφάνη Μοῖρα κατέχουσα ζυγόν, μηνύουσα
ἐν ἑαυτῇ τὸ δίκαιον εἶναι. ὁ δὲ Ἑρμῆς συν-
ηρίσθη αὐτῇ λέγων· 'ἐν ἐμοί ἐστι τὸ δίκαιον.' (ἄνω.) τῶν δὲ μαχομ-
(180)

ένων ὁ θεὸς ἔφη· 'ἐξ ἀμφοτέρων τὸ δίκαιον φανήσεται, πάντα
δὲ ὑπὸ σέ ἐσται τὰ ἐν κόσμῳ.' καὶ πρώτη τὸ σκῆπτρον
ἔλαβε τοῦ κόσμου, ἧς τὸ ὄνομα ἀναγραμματοζόμενον μέγα
ἐστὶν καὶ ἄγ<ι>ον καὶ ἔνδοξον. ἔστι δὲ τοῦτο· Ἰοριοβριτι-
ταμμα ωρραγγαδωιωδαγαρρωαμματιτιρ- (185)
βοιροθ' (γράμματα μθ'). ἐκάχασε τὸ ἕκτον καὶ ἱλαρύνθη πολύ.
καὶ ἐφάνη Καιρὸς κατέχων σκῆπτρον, μηνύων βασιλείαν,
καὶ ἐπέδωκεν τῷ θεῷ τῷ πρωτοκτιστῷ τὸ σκῆπτρον,
καὶ λαβὼν ἔφη· 'σὺ τὴν δόξαν τοῦ Φωτὸς περιθέμενος,

ἔση μετ' ἐμέ' 'ἀνοχ Βιαθιαρ βαρβερβιρ σιλατουρβου (190)
φρουμτρωμ' (γράμματα λς'). ἔβδομον κακχάσαντος τοῦ θεοῦ
ἐγένετο Ψυχῇ, καὶ κακχάζων ἐδάκρυσεν. ἰδὼν τὴν Ψυχὴν
ἐσύρισε, καὶ ἐκύρτανε ἡ γῆ καὶ ἐγέννησε Πύθιον δράκοντα,
ὃς τὰ πάντα προήδει. ἐπεκάλεσε δὲ αὐτὸν ὁ θεός· Ἰλιλλον·
ἱλιλλον· ἱλιλλον· Ἰθωρ, μαρμαραυγῇ, φωχω (195)
φωβωχ.' ἰδὼν τὸν δράκοντα ὁ θεὸς ἐθαμβήθη καὶ ἐπόππ-
υσεν. ποππύσαντος τοῦ θεοῦ ἐφάνη ἔνοπλός τις, ὃς κα-
λεῖται· 'Δανουπ Χρατορ Βερβαλι Βαρβιθ.' ἰδὼν
ὁ θεὸς πάλιν ἐπτοήθη, ὥς ἰσχυρότερον θεωρήσας,
μήποτε ἡ γῆ ἐξέβρασε θεόν. βλέπων κάτω εἰς τὴν γῆν (200)
ἔφη· Ἰαω'. ἐγεννήθη θεὸς ἐκ τοῦ ἤχους, ὃς πάντων ἐστὶν
κύριος. ἤρισεν αὐτῷ ὁ πρότερος λέγων· 'ἐγὼ τούτου ἰσχυρό-
τερός εἰμι'. ὁ θεὸς ἔφη τῷ ἰσχυρῷ· 'σὺ μὲν ἀπὸ ποππυ-
μοῦ τυγχάνεις, οὗτος δὲ ἐξ ἤχους. ἔσεσ<θ>ε ἀμφοτέροι
ἐπὶ πάσης ἀνάγκης.' ἐκλήθη δὲ ἕκτοτε 'Δανουπ (205)
Χρατορ Βερβαλι Βαλβιθ, Ἰάω.' κύριε, ἀπομιμοῦμαι
ταῖς ζ' φωναῖς, εἴσελθε καὶ ἐπάκουσόν μου· 'α εε ηηη
ιιι οοοοο υυυυυ ωωωωωωω, αβρωχ· βρωωχ
χραμμωθ· προαρβαθω· Ἰάω οναεηῖονω.'

ἐπὰν εἰσέλθῃ ὁ θεός, κάτω βλέπε καὶ γράφε τὰ λεγόμε- (210)
ενα καὶ ἦν δίδωσίν σοι αὐτοῦ ὀνομασίαν. μὴ ἐξέλθῃ
δὲ ἐκ τῆς σκηνῆς σου, ἄχρι σοι καὶ τὰ περὶ σε εἴπῃ ἀκρι-
βῶς. ἡ δὲ τοῦ πολεύοντος πῆξις περιέχει οὕτως· γνῶθι,
τέκνον, τίνος ἡμέρα εἰς τὸ Ἑλληνικόν, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν
ἐπτάζωνον μέτρει ἀποκάτωθεν καὶ εὐρήσεις. ἐὰν γὰρ ἡμέρα (215)
Ἡλίου εἰς τὸ Ἑλληνικόν, Σελήνη πολεύει, οὕτως καὶ οἱ ὕστεροι, οἶον

Ἑλληνικόν· ἐπτάζωνος·

Ἥλιος Κρόνος

Σελήνη Ζεύς

Ἄρης Ἄρης (220)

Ἑρμῆς<ς> Ἥλιος

Ζεύς Ἀφροδίτη

Ἀφροδίτη Ἑρμῆς

Κρόνος Σελήνη

τούτων τὴν ἀκάματον λύσιν καὶ θεοφιλῇ προσεφώνησά σοι, (225)

τέκνον, ἣν οὐδὲ βασιλεῖς ἴσχυσαν καταλαβέσθαι.

ἐπιγράψεις δὲ τὸ νίτρον τῷ μέλανι τῷ διὰ τῶν ἀνθέων τῶν

ζ' <ἀστέρων> καὶ ἀρωμάτων. ὁμοίως καὶ ποιήσεις τὸν ὄροβον, ὃν

ἀλληγορικῶς

ἐν τῇ 'Κλειδί' μου εἶπον, ἐκ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ἐπιθυμάτων,

πλήρης ἡ τελετὴ τῆς Μονάδος προσεφωνήθη σοι, τέκνον. (230)

ὑποτάξω δέ σοι, τέκνον, καὶ τὰς χρεῖας τῆς ἱερᾶς βίβλου, ἃς πάν-

τες οἱ σοφισταὶ ἐτέλησαν ἀπὸ ταύτης τῆς ἱερᾶς καὶ μακάριδος

βίβλου. ὥς ἐξώρκισά σε, τέκνον, ἐν τῷ ἱερῷ τῷ ἐν Ἱερωσολύμ-

ω· πλησθεὶς τῆς θεοσοφίας ἀνέυρετον ποιήσον τὴν βίβλον. ἔστιν οὖν

πρώτη ἡ θαν-

μάσιος ἀμανρά. λαβὼν ὡν ἱέρακος τὸ ἥμισυ αὐτοῦ χρύσω- (235)

σον, τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ χρῖσον κινναβάρι. τοῦτο φορῶν ἀθε-

ώρητος ἔσῃ ἐπιλέγων τὸ ὄνομα. ἐπὶ δὲ ἀγωγῆς πρὸς τὸν ἥλιον

εἰπὲ γ' τὸ ὄνομα· ἄγει γυναῖκα ἀνδρὶ

καὶ ἄνδρα γυναικὶ ὥστε θαυμάσαι. ἐάν τινα θέλῃς μυρικῶσ-

αι πρὸς ἄνδρα γυναικα ἢ ἄνδρα πρὸς γυναικα, λαβὼν ἀνφ- (240)

ώδευμα κυνὸς βάλε κα<τὰ> τοῦ στροφέως τῆς θύρας αὐτῶν εἰπὼν

τὸ ὄνομα γ', λέγων· 'διακόπτω τὸν δεῖνα ἀπὸ τοῦ δεῖνα.' <ἀ>ν

δαιμονιζομένω

εἵπῃς τὸ ὄνομα προσάγων τῇ ῥινὶ αὐτοῦ θεῖον καὶ ἄσφαλτον, εὐθέως

λαλήσει, καὶ ἀπελεύσεται. ἐὰν εἵπῃς ἐπὶ ἐρυσσιπέλατος, χ-

ρίσας αὐτὸ κορκοδείλου ἀφοδεύματι, εὐθέως ἀπαλλαγῇς- (245)

εται. ἐὰν εἵπῃς ἐπὶ σπάσματος ἢ συντρίμ<μ>ατος τὸ ὄνομα γ',

καταχρίσας γῆν μετὰ ὄξους, ἀπαλλάξεις. ἐὰν ἐπεί-

πῃς ἐπὶ παντὸς πετεινοῦ εἰς τὸ ὠτίον, τελευτήσῃ.

ἐὰν ἴδῃς ἀσπίδα καὶ θέλῃς αὐτὴν στήσαι, λέγε στρεφόμενος

ὅτι 'στήθι.' λέγεται τὰ ὀνόματα, καὶ στήσεται. θυμοκάτοχον· πρὸς

βασιλέα (250)

ἢ μεγιστᾶνα εἴσαγε, τὰς χεῖρας ἐντὸς ἔχων λέγε

τὸ ὄνομα <τ>ὸ δίσκου, βαλὼν ἄμμα τοῦ παλλίου σου ἢ τοῦ

ἐπικαρσίου, καὶ θαυμάσεις.

ἐὰν πρὸς λύσιν φαρμάκων· εἰς ἱερατικὸν κόλλημα γράψας

τὸ ὄνομα φέροι. Ἡλίου δεῖξις. λέγε πρὸς ἀνατολάς· 'ἐγὼ εἶμι

ὁ ἐπὶ τῶν δύο χερουβεῖν, ἀνὰ μέσον τῶν δύο φύσεων, οὐρανοῦ καὶ (255)

γῆς, ἡλίου τε καὶ σελήνης, φωτὸς καὶ σκότους, νυκτὸς καὶ ἡμέρας,

ποταμῶν

καὶ θαλάσσης· φάνηθί μοι, ὁ ἀρχάγγελος τῶν ὑπὸ τὸν κόσμον,

αὐθέντα Ἥλιε, ὁ ὑπ' αὐτὸν τὸν ἕνα καὶ μόνον τεταγμένος·

προστάσσει σοι ὁ αἰὶ καὶ μόνος.' λέγε τὸ ὄνομα. ἐὰν δὲ σκυθρω-

πὸς φανῇ, λέγε· 'δὸς ἡμέραν, δὸς ὥραν, δὸς μῆνα, δὸς (260)

ἐνιαυτόν, κύριε τῆς ζωᾶς.' λέγε τὸ ὄνομα. ἐὰν θέλῃς ὄφιν

ἀποκτεῖναι, λέγε· 'στήθι, ὅτι σὺ εἶ ὁ Ἀφυφίς' καὶ λαβὼν βάϊν

χλωρὰν καὶ τῆς καρδίας κρατήσας σχίσον εἰς δύο ἐπιλέγων

τὸ ὄνομα ζ', καὶ εὐθέως σχισθήσεται

ἢ ῥαγήσεται. πρόγνωσις ἦδε τῇ προειρημένη πράξει <γίνεται>, (265)
τῇ διὰ τοῦ νίτρου, καὶ ὡς θεῶ διαλαλήσει σοι· σοῦ γὰρ παρόν-
τος πολλάκις ἐποίησα τὴν πράξιν. ἀβλεψίας δὲ οὕτως·
‘δεῦρό μοι, τὸ πρωτοφαῆς σκότος, καὶ κρύψον με προσ-
τάγματι τοῦ ὄντος ἐν οὐρανῷ αὐτογενέτορος, τὸν δεῖνα.’ λέγε τὸ
ὄνομα.

[ἄλλως· ‘σὲ μόνον ἐπικαλοῦμαι, τὸν μόνον ἐν κόσμῳ διατά-] (270)
ξαντα θεοὶς καὶ ἀνθρώποις, τὸν ἑαυτὸν ἀλλάξαντα
μορφαῖς ἀγίαις καὶ ἐκ μὴ ὄντων εἶναι ποιήσαντα καὶ ἐξ ὄν-
των μὴ εἶναι, Θεῶν ἅγιος, οὐ οὐδεὶς ὑποφέρει θεῶν τὴν
ἀληθινὴν ὄψιν ἰδεῖν τοῦ προσώπου. ποιήσόν με γεν-
έσθαι ἐν ὅμμασι πάντων κτισμάτων λύκον, κύνα, λέον- (275)
τα, πῦρ, δένδρον, γῦπα, τεῖχος, ὕδωρ (ἢ ὁ θέλεις), ὅτι δυνατὸς
εἶ.’ λέγε τὸ ὄνομα. ἔγερσις σώματος νεκροῦ·
‘ὀρκίζω σε, πνεῦμα ἐν ἀέρι φοιτῶμενον, εἴσελθε, ἐνπν-
ευμάτωσον, δυνάμωσον, διαέγειρον τῇ δυνάμει
τοῦ αἰωνίου θεοῦ τότε τὸ σῶμα, καὶ περιπατεῖτω ἐπὶ τόν- (280)
δε τὸν τόπον, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ ποιῶν τῇ δυνάμει τοῦ
<Θ>αῦθ, ἀγίου θεοῦ.’ λέγε τὸ ὄνομα. ἐὰν θέλῃς ἐπάνω κορκο-
δείλου διαβαίνειν, καθίσας λέγε· ‘ἄκουέ μου, ὁ ἐν τῷ ὑγρῷ
τὴν διατριβὴν ποιούμενος· ἐγὼ εἰμι ὁ ἐν οὐρανῷ σχολὴν
ἔχων φοιτῶμενός τε ἐν ὕδατι καὶ ἐν πυρὶ καὶ ἐν ἀέρι (285)
καὶ γῇ. ἀπόδος χαριστήριον τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅτε
σε ἐποίησα καὶ ἡτήσω με τὴν αἰτησίαν. διαπεράσεις
<εἰς> τὸ πέρα, ὅτι ἐγὼ εἰμί τις.’ λέγε τὸ ὄνομα. Δεσμόλυτον. λέγε·
‘κλυθί μοι, ὁ Χριστός, ἐν βασάνοις, βοήθησον ἐν ἀνάγκαις,
ἐλ[ε]ήμων ἐν ὥραις βιαίοις, πολὺ δυνάμενος ἐν κόσμῳ, (290)
ὁ κτίσας τὴν Ἀνάγκη<ν> καὶ Τιμωρίαν καὶ τὴν Βάσανον.’

ιβ’ ἡμ(έρας) συρίσας τρεῖς ὀκτάκις λέγε τοῦ Ἡλίου τὸ ὄνομα ὅλον ἀπὸ
τοῦ <Α>χεβυκρωμ.

‘λυθήτω πᾶς δεσμός, πᾶσα
βία, ῥαγήτω πᾶς σίδηρος, πᾶν σ<χ>οινίον ἢ πᾶς ἰμάς, πᾶν
ἄμμ[α], πᾶσα ἄλυσις ἀνοιχθήτω, καὶ (295)
μηδεὶς με καταβιάσαιτο, ὅτι ἐγὼ εἰμι’ (λέγε τ<ὸ> ὄνομα).
πῦρ σβέσαι. ‘ἄκουε, πῦρ, ἔργον ἔργων εὐρήματος θεοῦ,
δόξα τοῦ ἐντίμου φωστήρος, σβέσθητι, χιονίσθητι·
αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ Αἰὼν ὁ ἐπιβαλόμενος πῦρ ὡς
ἀμίαντον· ἀποσκεδασθήτω μου πᾶσα φλόξ, (300)
πᾶσα δύναμις οὐσίας, προστάγματι Αὐτοῦ ἀεὶ ὄντος.
οὐ μὴ μου θίγῃς, πῦρ, οὐ μὴ μου λυμάνῃς σάρκα,
ὅτι ἐγὼ εἰμι’ (λέγε τὸ ὄνομα). πῦρ μεῖναι· ‘ἐξορκίζω σε,
πῦρ, δαίμων ἔρωτος ἀγίου, τὸν ἀόρατον καὶ πολυ-
μερῇ, τὸν ἓνα καὶ πανταχῇ, ἐνμεῖναι ἐν τῷ λύχνῳ (305)
τούτῳ ἐπὶ τόνδε τὸν χρόνον λαμπρυνόμενον
καὶ μὴ μαραινόμενον,
τῷ προστάγματι τοῦ δεῖνα.’ λέγε τὸ ὄνομα. ὄνειροπομπόν·
ποίησον ἵπποπόταμον ἐκ κηροῦ πυρροῦ
κοῖλον καὶ ἔνθες εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ τοῦ (310)
βιεβετνησι καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ τὸ
καλούμενον βαλλαθὰ τὸ τῶν Ἰουδαίων
καὶ στόλ-

ισον αὐτὸν λίνῳ καθαρῷ καὶ θές ἐπὶ θυρίδος καθαρᾶς καὶ λαβὼν
χάρτην ἱερατικὸν γράφον εἰς αὐτὸν ζμυρνομέλανι καὶ αἶμα- (315)
τι κυνοκεφάλου, ἃ βούλει πέμψαι, καὶ εἰλῆσας εἰς ἐνλύχνιον
καὶ ἐνλυχνιάσας λύχνον καθαρὸν καὶνὸν ἐπίθες ἐπὶ τὸν λύχνον

τὸν πόδα ἵπποποταμίου καὶ λέγε τὸ ὄνομα, καὶ πέμπει.

φίλτρον πότιμον· λαβὼν σφηκαλέοντας τοὺς ἐν τῇ ἀράχῃ,
λειώσας ἐπὶ πότον δὸς πείν. ἐὰν θέλῃς γυναικάς οὐ μὴ σχε- (320)
θῆναι ὑπὸ ἄλλου ἀνδρός, λαβὼν γῆν πλάσον κορκόδειλον
προσμείξας αὐτῷ μέλαν καὶ ζμύρναν καὶ θῆς εἰς <σ>ορίον μολιβοῦν
καὶ ἐπίγραφε τὸ μέγα ὄνομα καὶ τὸ τῆς γυναικὸς καὶ ὅτι· ‘μὴ συν-
γενέσθω ἢ δεῖνα ἐτέρῳ ἀνδρὶ πλὴν ἐμοῦ, τοῦ δεῖνα.’ ἔστι δὲ τὸ ὄνομα
τὸ ἐπι-

γ<ρ>αφόμενον εἰς τοὺς πόδας τοῦ ζωδίου· ‘βιβίου ουηρ αψαβαρα (325)
κασοννακα νεσεβαχ σφη σφη χφουρις.’

ἄνοιξις διὰ τοῦ ὀνόματος· ‘ἄνοιγε, ἄνοιγε, τὰ δ' ἑξ ἑκ μέρη τοῦ κόσμου, ὅτι
ὁ κύριος τῆς οἰκουμένης ἐκπορεύεται. χαίρουσιν ἀρχάγγελοι
δεκάνων, ἀγγέλων· Αὐτὸς γὰρ ὁ Αἰὼν Αἰῶνος, ὁ μόνος καὶ
ὑπερέχων, ἀθεώρητος διαπορεύεται τὸν τόπον. ἀνοίγου, (330)
θύρα, ἄκουε, μοχλέ, εἰς δύο γενοῦ, κλειδῶν, διὰ τ(ὸ) ὄν(ομα) Αἶα
αἰνρυχαθ, ἀνάβαλε, γῆ, δεσπότη πάντα, ὅσα
ἔχεις ἐν σε- (331)
αυτῇ· Αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ λαιλαφότης καὶ χανοῦ-
χος, πυρὸς κρατύντωρ. ἄνοιξον· λέγει σοι Ἀχεβυκρωμ’ (ὀκτάκις Ἡλίου
ὄνομα).

ἄλλως ὁ λόγος πρὸς τὸν Ἥλιον· ‘ἐγὼ εἶμι ὁ ἐπὶ τῶν δύο χερουβεῖν,
ἀνὰ μέσον τοῦ κόσμου, οὐρανοῦ καὶ γῆς, φωτὸς καὶ σκότους, νυκτὸς
καὶ ἡμέρας, (335)

ποταμῶν καὶ θαλάσσης, φάνητί μοι, ἀρχάγγελε τοῦ
θεοῦ, ὁ ὑπ’ αὐτὸν τὸν ἕνα καὶ μόνον τεταγμένος.’ τούτῳ δὲ
τῷ λόγῳ ποίει πρὸς τὸν Ἥλιον χαριτήσια, ἀγωγάς, ὄνειροπομπά,
ὄνειραιτητά, Ἡλίου δείξιν, ἐπιτευκτικά, νικητικά, καὶ πά-

ντα ἀπλῶς. (340)

ἀπέχεις τὴν ἱεράν, ὦ τέκνον, καὶ μακάριδα Μονάδα
βίβλον, ἣν οὐδεὶς ἴσχυσε μεθερμηνεῦσαι ἢ πράξαι.
ἔρρωσο, τέκνον. Μοῦσέως ἱερὰ βί<β>λος
ἀπόκρυφος ἐπικαλουμένη ὀγδόῃ ἡ ἀγία: